

bium, montium, fluminum, viculorum, & diversorum locorum vocabula, quæ vel eadem manent, vel mutata sunt postea, vel aliqua ex parte corrupta.

Postremum hoc opus vertit ipse HIERONYMUS, sed ita ut verbum verbo minimè transtulerit, multaue detraxerit, mutarit, addiderit; quod testatur, hisce verbis: Unde & nos admirabilis viri sequentes studium, secundum ordinem litterarum, ut sunt in Græco posita, transtulimus, relinquentes ea, quæ digna memoria non videntur, & pleraque mutantes. Is liber Hieronymi & in aliis editionibus ejus Operum, & in postrema Parisiensi, in qua conjuncta sunt Græca Eusebii, dudum editus est. De eo nonnulla diximus, in *Questionibus Hieronymianis*, quæ hîc nequaquam repetemus. Cùm uterque in Palæstina vixerit, Scripturarumque peritus fuerit, nihil eis videtur defuisse eorum, quæ necessaria erant ad hanc telam feliciter detexendam. Attamen multa eorum Catalogo deesse ostendit *Onomasticon Bonfrerii* è regione iis appositum. Quin & in insignibus montibus *Hebal* & *Garizim* collocandis planè aberrarunt, ut ostendit dudum idem vir doctus, nec ita pridem vir eruditissimus *Christoph. Cellarius*, *Collectaneorum Historiæ Samariticæ* Cap. 1. Igitur quamvis maximam lucem Geographiæ Sacræ fœneretur is *Eusebii*, *Hieronymique* liber, non sunt quæcumque habent sine examine admittenda.

Videntur Græci, Latiniq; in hoc opusculo, per aliquot Sæcula, adquievisse, nec sanè quidquam ei ullo modo comparandum postea factum est. Sed postquàm peregrinationes, Religionis causâ, in Terram Sanctam in Occidente frequentari cœperunt, descriptiones locorum Sanctorum multæ conscriptæ sunt; in quibus tamen major ratio habebatur locorum, quorum in Novo Testamento mentio fit; quàm eorum quorum nomina in solo Veteri Testamento leguntur. Certè minùs celebria omnia loca, quamvis in posteriori memorata, omittebantur. Præterea vix ulla diligentia Geographica adhibebatur, ad dimetiendam locorum distantiam, sed omnia ex relatu incolarum, Itinerariisque hauriebantur.

ADAMANNUS vel ADAMNANUS Hibernus Monachus, qui post dimidium septimum Sæculum floruit, de locis *Terræ Sanctæ* Libros tres edidit; exceptos ex ore *Arculphi*, Galli Episcopi, qui nuper ex Judæa redierat. Eos in lucem primus emisit *Nicol. Serarius* Ingolstadii, anno MDCXIX. tum etiam emendatiores *Joan. Mabillonius*, Clarissimus Benedictinus Monachus, in Sæculo Benedictino III. recudit.

In Operibus BEDÆ, qui initio octavi Sæculi vixit, liber est de *Situ Jerusalem & locorum Sanctorum*, ex *Adamanno* depromptus.

Floruit circa annum MCCXXXI. JACOBUS DE VITRIACO, Pontificis Romani in Terra Sancta legatus, & Episcopus Aconensis. Is scripsit librum de Terra Sancta, quem cum ejusdem regionis descriptione à *Fretello*, Archidiacono Antiocheno, MS. habuit è Colonienfi Bibliotheca *Adrichomius*, de quo postea.

Ab eodem laudatur JACOBI PANTALEONIS Galli, Patriarchæ Jerosolimitani, liber de Terra Sancta. Is claruisse anno MCCXLVII. perhibetur.

Sub finem Sæculi decimi-tertii, vixit BROCARDUS, aut BRUCHARDUS, Argentoratensis Monachus ex Ordine Prædicatorum, qui cùm aliquamdiu vixisset in Judæa, diligenter exposuit quæ in ea viderat. Id opus Basileæ & Antverpiæ antea editum mutilum recudit *Henr. Canisius* Tomo VI. *Antiquarum Lectionum*. De eo, ubi de *Adrichomio* agemus, iterum nonnulla dicemus.

Eodem tempore vivebat ROCERUS BACONUS, Anglus Franciscanus, cujus in Bibliothecis superesse dicitur liber de *locis Sacris*, sive de *Situ Palæstinae*.

Medio decimo quarto Sæculo, multis peregrinationibus illustris, in Anglia floruit JOANNES MANDEVYLE, qui & peregrinationum suarum omnium